

Андрій Майоров

Майоров далекого плавання

«Радянська прошивка» у творчих людей з покоління, якому зараз за 50 — неоднорідної якості. Начебто й однаковий набір почутого, прочитаного та підгледженого колись, а досвід засвоєння та наступної реалізації — зовсім різний. Художник Андрій Майоров — з тих небагатьох щасливчиків, які не вважають «радянську прошивку» травмою, а навпаки: вдячні минулому за своє творче майбутнє. Майоров — технічно різноманітний, по-доброму сучасний, а швидкоплинні хвилі мейнстріму та швидкопливної моди на «мистецтво» не збивають художника з колись обраного ним курсу.

Бесідував: Махайло Лаврентєв. **Фото співрозмовника й картин:** з особистого архіву Андрія Майорова

ШО Якби вам треба було розповісти про себе в 10–12 реченнях, якою була би ця коротка біографія?

— Народився на Уралі, у ліспромхозі, в 1964 році. У 1966 році переїхали на Далекий Схід, на місце строкової служби батька. Навчався в Далекосхідній академії мистецтв.

Здійснив сходження на Авачинський вулкан (Камчатка). У 90-х брав участь у кількох художніх виставках на Далекому Сході, в Південній Кореї, Японії та США.

У 2003 році переїхав до Суздаля, побудував дім з майстернею, де зараз і працюю.

ШО Хто й що вплинуло на ваше світосприйняття, сприйняття мистецтва й краси взагалі?

— В першу чергу море, Тихий океан. Море оточує Владивосток з трьох боків. Життя в той час у закритому місті було як на острові. Уся інша країна знаходилася десь далеко, за Сибіром і Уральськими горами. А тут — океанські кораблі, моряки, які привозили з-за моря джинси, жувальну гумку, вінілові диски, апаратуру та шикарні «тачки».

Малював завжди, скільки себе пам'ятаю. Гурток малювання при ЖЕКу, журнал «Юний

художник», ілюстрації в книгах (був записаний у чотири бібліотеки)... Вважаю, що мені завжди таланило з педагогами: і в художній школі, і в училищі, і в академії. До цього часу пам'ятаю оповідь про Пікассо та його «Герніку» в художній школі. У журналі «Юний художник», пам'ятаю, вразили статті про Миколу Ге, Сальвадора Далі... Хитрі радянські редактори, намагаючись обійти цензуру, знайомили юних читачів із сучасним західним мистецтвом. Пам'ятаю серію статей «Агресія проти мистецтва» з ілюстраціями та докладною розповіддю про Поллока, Уорхола...

Рок-музика вплинула, звичайно, куди ж без неї в 70-ті? Завдяки арт-року відкрив для себе джаз і класику, став навчатися грі на гітарі. У кіно спочатку ходив «на ковбоїв та індіанців», а потім на Тарковського, Сокурова, Бунюєля та Грінуєя. А в кінці 90-х усіх нас накрила лавина книжок: Набоков, Борхес, Кортасар, Віан, Джойс, Кафка, Керуак і так далі... Величезна кількість релігійної, філософської та езотеричної літератури... Зараз дивно цей час згадувати. Здається, що постійно бухали, слухали й грали музику, огиналися з дівчатами на морі... Як я встигав усе це читати, та ще й регулярно малювати?

«Вважаю, що мені завжди таланило з педагогами: і в художній школі, і в училищі, і в академії»

Crossing Genghis Khan across the English Channel

Miracle with a stater

The long and windy road. 110x170cm, 2016г, хм

King Of Beasts

Book of Changes (sketches)

ШО Хто й що продовжує впливати до цього часу? Ваші витоки як художника...

— Мазаччо, Мантенья, Брейгел, Веласкес, Сурбаран, Ендрю Уайет, Майлз Девіс, Боуї, Роберт Фріпп, Петро Мамонов, Єгор Летов, Бродський... Це перше, що спадає на думку. Багато чого — теж продовжує впливати.

А ось перші творчі експерименти ставалися під впливом художників раннього Відродження, фільмів Тарковського та Сокурова...

ШО Давайте уявимо, що ви — всемогутній чи приблизно дорівнюєте

богу. Що би ви змінили в оточуючому світі й у самому собі?

— Донині будь-які спроби змінити оточуючий світ у відповідності зі своїми уявленнями погано завершувалися для тих, хто змінюватися чомусь не бажав, і для тих, хто все це влаштовував. Не візьму на себе таку від-

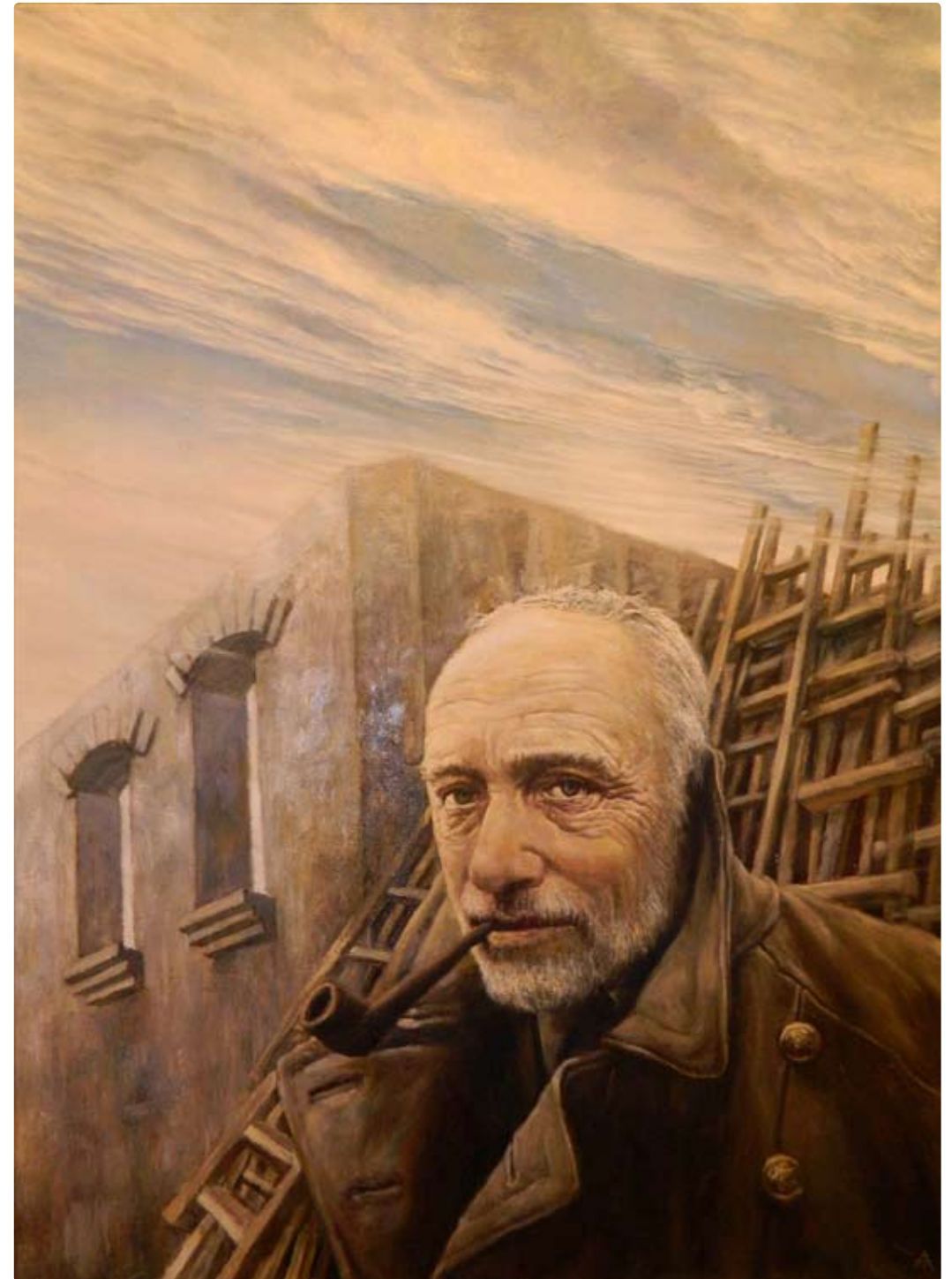
повідальність. У собі не став би нічого змінювати. Покращений варіант мене? Наскільки? Скільки в покращеному залишиться від мене колишнього? Чи буду це я?

Elvis and Pavel.
Oil on canvas,
110X160 cm

My father's greatcoat

Victor

Iron God and Red Fox

The Hunter and the Unicorn

ШО Життя цікаве й чудове? Чому? Смерть лякає чи?..

— Життя цікаве й чудове! Сповнене вигадання і втілення різноманітних ідей. Сповнене музики, літератури, кінематогра-

фу, театру, мандрівок, спілкування з цікавими людьми. Лякає смерть рідних і близьких. Невідома дата власної смерті — не лякає, але нагадує про необхідність не витрачати даремно час, що залишився.

Wind in feathers

Battle For The Harvest III

God save the Polar Explorers! 110x60см, хм

ШО На які важливі етапи ви би розділили свою творчість? Вектор вашого руху сьогодні?

- 1. Кінець 80-х — початок 90-х — експерименти під впливом Джотто, Мазаччо, Брейгеля.
2. Кінець 90-х — початок нульових — експерименти під впливом Тарковського, Сокурова, Грінуєя.
3. 2003–2005 серія Tarcus.
4. 2006–2008 серія «Харон», «Біостанція «Мис Гамова».

5. 2009-й — «Книга Змін».
6. 2010–2019 — різноманітні серії метафізичних експериментів.
7. 2020–2021-й — серія «Далекий Схід» — місця, де минула найкраща частина мого життя.
8. 2021-й — панорама бойовища під Суздалем у 1445 році хана Махмутека та Василя Темного.

Серія «Люди знайомі та незнайомі, люди, які були, люди, яких ніколи не було, але, можливо, будуть».

ШО Людство — це хвороба? Що врятує цей світ і чи треба його рятувати?

— Я не схильний вважати появу людства випадковістю або хворобою. Достеменно невідомо, навіщо ми тут і коли зникнемо. Цивілізацію від самознищення, можливо, врятує якась нова, об'єднуюча ідея, новий рятів-

ник, в якого всі увірують. Від великого астероїда або від надпотужного спалаху на сонці, наприклад, ні людство, ні решту біосфери ніщо не врятує. Хіба що якийсь вселенський розум, який, либонь, поки що дозволяє нам тут розмножуватися, як свого часу динозаврам.

«Я не схильний вважати появу людства випадковістю або хворобою. Достеменно невідомо, навіщо ми тут і коли зникнемо»

Day Observer

The Royal Bird

Shikotan Island Cape the Konets sveta. Oil on canvas, 95x170cm, 2019

«Буває, працюєш так багато і натхненно,
що вже здається: ну нарешті, ось Воно!
Але вранішнє світло нещадно розвіює ілюзії,
починаєш переробляти»

ШО У кожному живе почуття недоговореності. Яке би запитання ви поставили собі та як би на нього відповіли, аби вас почула аудиторія, яка цікавиться сучасною культурою?

— Буває, працюєш так багато і натхненно, що вже здається: ну нарешті, ось Воно! Але вранішнє світло нещадно розвіює ілюзії, починаєш переробляти. У чому сенс? У болісному та хвилюючому пошуку недо-

сяжної цілі, на шляху до якої певні результати дають стримане задоволення. Ну й звісно — сам процес, кухня! Натягування полотна, проклейка, ґрунтовка долонями, різноманітні способи нанесення фарби... Хімія, магія та медитація (*усмішка*).

ШО Що вас сьогодні радує і що викликає сум?

— Радує можливість працювати. Тішать плани на майбутні проекти. Привід для суму завжди можна знайти, але це заважає роботі.

ШО Щастя близько (*усмішка*)?

— Часто погоджуюсь із Олександром Сергійовичем, що «...хай щастя нам нема, та десь є спокій, воля (...) давно, як гнаний раб, задумав я втекти...» (*пер. Олександра Грязнова, — прим. ред.*). Але насправді це важливо — періодично відчувати, що щастя близько. Як говорив наш чудовий професор Кирило Іванович Шебеко: «Студент має бути як їздовий песик — трохи голодним...» Щастя — не в насиченні, а в очікуванні та передчутті. ✦